

פרולוג. סוף העולם בא

תהילה. סוף השבוע ההוא.

בסוף באו להודיע לה. בסוף-בסוף, אחרי שבוע שלם, שבעה ימים ללא 'שבעה' אחרי אינסוף מתנדבים, דייגים וסירות משטרה שיצאו אל הים - בסוף השבוע ההוא, כשהעיניים שלה כבר נהיו סגולות מרוב שפשופים, והיא כבר חרשה את כל העיתונים שפרסמו לתפילה את השם של אליהו בן שרה; אחרי שבוע שלם שבו היא אכלה רק פס בסקוויטים אחד במצטבר ועוד שלושת רבעי תפוח בשמונה ארוחות נפרדות - דקות היא ישבה מול צלחות עמוסות באוכל של אמא, והצליחה לבלוע אולי שתיים או ארבע כפיות - ורזתה בטח שלושה קילוגרמים; אחרי שהיד שלה הפכה לכחולה מהצביטות שצבטה את עצמה, באו להודיע לה. שתיים. שוטרת ועובדת סוציאלית.

העובדת הסוציאלית הייתה חרדית. צעירה. ראו שזו פעם ראשונה שלה. השוטרת כיבדה את השכונה ולבשה חצאית, אבל איכשהו ראו שזו חצאית שיש לה בשביל אירועים מיוחדים. גם כן אירוע מיוחד. לבשר לאישה הודעה שכזאת.

היא פתחה להן את הדלת. שמעה את נעמה בוכה מהעריסה. ביקשה מהן סליחה, והלכה להכין לה בקבוק. במטבח היא בהתה בגרגירים האחרונים שכיסו את הקופסה בשכבה דקה. נכון. המטרנה נגמרה. והיא לא קנתה קופסה חדשה. איזו אמא מזניחה.

אז כן, היה לה קשה לצאת למכולת. לפגוש בלחשוישים של השכנות, ברחמים, במבטים. בהצעות העזרה. אבל, מה נעמה תאכל עכשיו?

היא מכינה לה תה עם קצת סוכר. שיהיה לה מתוק, למסכנה הקטנה שלה.

הן יישבו בסלון וחיכו. היא זוכרת כמה רצתה אז לתת להן לחכות לנצח. שתשבנה על כיסאות העץ, מתחת התמונה של בית המקדש. שתסתכלנה אחת על השנייה. השוטרת תציץ בטלפון שלה, תדפדף בהודעות. תשלח אימוג'ים. תשתעמם.

העובדת הסוציאלית תמלמל פרק תהילים. תבקש 'ה' שפתיי תפתח'. אחרי זמן מה הן תתייאשנה. זה בטוח.

היא תיקח את נעמה, ותברך ל...לצפון. או לדרום. או למזרח. רק לא למערב. רק לא לכיוון ההוא... של הים...

ואולי דווקא כן תברך לשם. אולי היא תלך לשבת שם, על החוף. בדיוק על אותו חוף קטן וסודי שאליהו הלך אליו עם אבא שלו ואחיים שלו, לכבוד החתונה של ראובן. ראובן... היא בכלל לא רצתה לחשוב על ראובן. אבל נגד רצונה, גם הפנים שלו עברו מולה, דומות מדי לפנים של אליהו, מצחקקות. והיא קפצה אגרופים. אוף.

היא זוכרת את זה עד עכשיו, איך עברה בה המחשבה ללכת עם נעמה. והעגלה. עם בקבוק וטיטולים לשבת על החוף, עד שמהיכן שהוא, הוא יופיע. מתוך המים, או מאחורי הגב שלה, מבין הסלעים והצוקים. הוא יחייך אליה, כאילו זה היה משחק של מחבואים. עכשיו תורך, הוא יאמר. והיא תגיד - בוא נלך הביתה, כבר מאוחר.

היא זוכרת איך שאלה את עצמה למה הייתה טיפשה כזאת, וסירבה להצעה של אמא לבוא להיות אצלה. זוכרת איך צחקה במרירות על הנאיביות שלה. היא חשבה שאליהו יחזור הביתה. מותש, עייף. רטוב, אולי, אבל עם חיוך על שפתיו.

היא קרצפה את הבית בטירוף, וגם החליפה מצעים. שהבית יחכה לו נעים ומזמין. היא רצתה שהוא יבוא. לא שוטרת ולא עו"סית. היא רוצה אותו. רק אותו.

נעמה סיימה את הבקבוק, ופתאום היא שמה לב שהיא עומדת לידה ובוהה בה. הפנים התמימות, המתוקות והחלקות. הפה שמתכווץ סביב הפטמה ומנסה לשאוב טיפות אחרונות של נחמה. נעמה אפילו לא רטנה על היעדר המטרנה. נשמה כזאת. כשהיא גמרה את הבקבוק, היא התיישבה. מצמצה. ראתה אותה. חייכה. אמא. היא גרגרה אליה. נעמה הושיטה לה ידיים.

היא נכנסה איתה לסלון. בדרך היא רחצה לה פנים בכיור ואמרה איתה 'מודה אני', כמו בכל בוקר. חייכה אליה, כמו בכל בוקר. כן, גם בשבוע האחרון הצליחה לחייך לנעמה כשקמה. שלפחות חיוך אחד ביום יהיה לה מאמא שלה. היא הלכה לאט לאט את הפסיעות האחרונות שבין ההול לסלון. חבל שאין להם בבית קצת יותר שטח.

בסלון הן חיכו לה. כמו שחשבה. השוטרת עם עיניים במסך הטלפון. העובדת הסוציאלית מסתכלת ישר אליה. ישר לתוך הפנים. מדי חזק. מדי ישר. שתסיט קצת את המבט. הוא עוצמתי מדי, פולשני. היא מחבקת את נעמה, כמעט מוחצת אותה. נעמה צוחקת. מתגלגלת מצחוק. והקול הזה כל כך תלוש בסלון, שגם היא מחייכת. בטיפשות. עושה את עצמה כאילו היא לא יודעת מה הן רוצות לומר. כאילו היא לא מבינה למה הן באו. כאילו הן עוד שתיים מערימות השכנות, המכרות, החברות והגיסות, שבאו לחזק אותה ולשבת איתה.

את כולן היא סילקה, באדיבות אך באסרטיביות, בכוחות האחרונים שהיו לה. לפעמים התחשק לה לכתוב פתק קטן על הדלת - אין קבלת קהל. ואם אתם לא אליהו - אל תדפקו בכלל...

יעלי הייתה היחידה שהצליחה לעקוף את מחסום הדלת. השחילה את דאגתה בפתקים קטנים, ורודים. היא לא ענתה לה. היא כן קראה אותם, אפילו יותר מפעם אחת.

עם ישראל כולו דאג לה. אולי היא הייתה צריכה לשמוח בזה, אבל לא היה לה כוח. היא ידעה שאנשים יושבים ליד המיילים שלהם ומעבירים תמונה של אליהו. בטח בחרו תמונה יפה שלו, אולי את זו מהאירוסים של ראובן.

חמותה כמובן הביאה צלם, ודאגה שכולם יבואו לפני הזמן, כדי לעשות סטודיו. אחד-אחד, וכולם יחד.

היא זוכרת את אליהו נעמד לפני הרקע הכחול העמוק, מסדר את הכובע שלו ומחייך, "נו, אמא, זה בסדר?" תמיד הוא רוצה לשמח את כולם. זוכרת איך הוא לקח את נעמה והניף אותה גבוה. איך הצלם לכד את הצחוק הזה, את המשפחתיות.

היא ידעה שהם כולם מסתכלים על התמונה, נאנחים, אוי, כמה צרות. אולי מתקשרים לקו של התהילים, לקחת פרק או שניים לפני שימשיכו לעבוד. בטח יש מהם שמעבירים את ההודעה הלאה, תחת הכותרת - "האברך של אור. כבר שלושה ימים שלא מוצאים אותו, ממשיכים לחפש!" או: "ה' יעזור. כבר קרוב לשבוע!"...

היא לא רצתה להתקרב למחשב. כבר שבוע שלם היא לא הולכת לעבודה, רק מתבצרת בבית, בשקט, עם נעמה. רק נעמה והיא, ושכולם יישארו בחוץ. כל עם ישראל, והדאגות שלו, והמשפטים, והרחמנות, והלחץ. היא רק רוצה לשבת ולחכות. עד שיבוא אליהו.

"אפשר להביא לכן לשתות?" היא שאלה פתאום. היא זוכרת את זה. איך פתאום היא חשבה שאם היא תכין להן קפה, אז יעבור הזמן הזה, עד שהמים ירתחו, ועד שהקפה יתערבב ועד שהיא תוציא את החלב, והיא תוכל לדחות את הקץ עוד מעט. עוד קצת. כאילו אם הן לא תאמרנה את זה, זה לא יקרה. היא פחדה ממה שיש להן להגיד. לא נתנה לעצמה לדעת את זה, אבל באמת היא פחדה.

אבל הן סירבו.

בנימוס, אבל בבירור.

היא בכל זאת הלכה למטבח, להביא קנקן מים קרים.

זה היה הקנקן של אליהו. הקנקן שאליהו תמיד דאג שיהיה במקרה, כדי שכשהם חוזרים, מהכולל או מהעבודה, יחכו להם מים צוננים. זה הקנקן שהיא מילאה כשהכינה לאליהו עוגיות, שיהיו לו כשהוא יחזור.

ואז היא הניחה את הקנקן על השולחן, והתיישבה מולן.

וסוף העולם בא.

הן אמרו שהמשטרה מפסיקה לחפש, וגם כל המתנדבים והסירות והצוללנים, כולם חוזרים הביתה. היא עשתה את עצמה כאילו זה מובן לה. כאילו זה הגיוני ונורמלי, שאברך צעיר בן עשרים וארבע וחצי טובע בים. כאילו זה נורמלי לחפש שבוע, וזהו. ולשכוח ממנו. לסתום את הגולל אפילו בלי גופה. לסגור את החפ"ק והכול, להתיימשך כל כך מהר.

הוא רק נסע לקומזיץ על החוף, אתן יודעות, התחשק לה לצעוק עליהן. הוא הבטיח לי שהם לא נכנסים למים. הוא הבטיח. אתן יודעות שאצל אליהו, מילה זו מילה?! שהוא תמיד מקיים את מה שהוא אומר?!

אבל לא היה לה חשק שהשוטרת תנחם אותה, והעובדת הסוציאלית תחבק אותה. היא לא רצתה לבכות לידן. היא לא רצתה לצעוק, אפילו שהיה לה חשק. היא לא רצתה להיות חלק מסצנה, היא רק רצתה שהן תלכנה משם, הכי מהר שאפשר, ותשארנה אותה לבד, רק היא ונעמה. וסוף סוף היא תוכל להמשיך להאמין שאליהו עומד להגיע.